

Arrest

nr. 136 426 van 16 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat L. VANHEE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Teheran. U bent ongehuwd. U vervulde uw dienstplicht in de periode 1386 tot 1389 (Perzische tijdrekening, stemt overeen met 2007-2010 volgens de Gregoriaanse kalender) bij de Nirouye Entezami (reguliere politie). Na uw opleiding vatte u uw legerdienst aan bij de personeelsdienst in Karaj. U werkte er drie maanden. In de tweede maand van 1387 (april –mei 2008) werd u door de militaire politie opgepakt nadat u een overste had beledigd. U moest verschijnen voor een inspectiedienst en u werd hierna bestraft met drie maanden cel. Na verloop hiervan werd u overgeplaatst naar de stad Shahriar om daar uw dienstplicht verder te vervullen. Uw eenheid werd meermaals in Teheran ingezet om de orde te handhaven na de presidentsverkiezingen van 22/03/1388 (12 juni 2009). Op 22/11/1389 (11 februari 2011), toen u met

dit doel in Teheran werd ingezet, zag u hoe agenten een onschuldige vrouw op straat begonnen te slaan. In een opwelling kwam u tussenbeide en wilde u de vrouw beschermen. U werd vervolgens zelf geslagen, u probeerde zich te verdedigen en sloeg daarbij een agent van de bassidj (Mobilisatie der Verdrukten). U werd hierna opgepakt en afgevoerd. Na een korte periode van voorhechtenis werd u voor de militaire rechtbank gebracht die u veroordeelde tot zes maanden cel. Tijdens uw detentie kwam er bij uw ouders een convocatie toe, vermoedelijk in verband met de slagen die u aan een bassidji had toegebracht.

Toen u uw straf uitgezeten had, werd u overgeplaatst naar de basis van Dehek, gelegen in de woelige provincie Sistan Baluchistan. U werd daarbij niet uitgerust met een geweer. U geeft aan dat het de gevaarlijkste plaats was om uw legerdienst te doen, zeker ongewapend. Na consultatie met uw familie besloot u daarom te vluchten. In de zesde maand van 1389 (augustus- september 2010), na een week in Sistan Baluchistan te hebben gediend, vluchtte u naar Kermanshah waar uw oom voor u onderdak had voorzien. U dook er negen maanden onder. Ongeveer twee weken na uw vlucht uit de basis van Dehek bezochten de Iraanse autoriteiten een eerste maal uw ouderlijk huis; verschillende bezoeken zouden volgen. Ze waren telkens op zoek naar u en kwamen tot tweemaal toe binnen in de woning. Na verloop van negen maanden, nadat pogingen van uw ouders om uw situatie te veranderen waren mislukt, besloot u Iran te verlaten.

Op 01/05/1390 (23 juli 2011) verliet u vanuit Ourumiyeh, waarheen u enkele dagen eerder was gereisd, Iran. U reisde illegaal naar Turkije waar u vervolgens in een vrachtwagen werd geplaatst die u naar België bracht. Op 4 augustus 2011 kwam u aan in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan. Na uw aankomst in België vernam u dat de Iraanse autoriteiten nog steeds op zoek zijn naar u.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw shenasnameh (geboorteboekje), uw Kart-e Melli (identiteitskaart) en uw rijbewijs voor.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde tijdens uw legerdienst verschillende problemen gekend te hebben en hierom gedeserteerd te zijn. Deze desertie heeft u echter geenszins aannemelijk gemaakt.

Zo dient vooraleerst te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs van uw dienstplicht en/of de problemen hieraan verbonden voorlegde. U verklaarde dat u tijdens uw dienstplicht enkel over een boekje beschikte, dat u in de legerkazerne van Dehek achtergelaten heeft en waarin uw verlofdagen werden opgetekend. U verklaarde dat u verder over geen enkel ander document beschikte aangaande uw legerdienst. U gaf aan dat u ook geen foto's heeft die werden genomen tijdens uw dienstplicht (CGVS I p. 7, 13). De vaststelling dat u geen enkel bewijs kan aanbrengen van uw legerdienst (medische controles, oproepingen, documenten in verband met uw overplaatsingen, ontvangsbewijzen, etc.), is, gelet op het feit dat u ongeveer drie jaar in dienst zou zijn geweest, echter bijzonder frappant en weinig aannemelijk. In dit verband kan overigens aangestipt worden dat uw verklaringen betreffende de documenten waarover u tijdens uw legerdienst beschikt zou hebben niet meteen overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Volgens deze informatie krijgt een rekrut voor de aanvang van zijn legerdienst een daftarcheh-ye amadheh be khedmat (boekje voor militaire gereedheid). Dit boekje moet bij het begin van diens dienstplicht worden ingeleverd waarna de rekrut op dat moment een kart-e khadmat-e nezam, een kaart waarop het regiment staat waarbij de rekrut is ingedeeld, ontvangt. Het gaat om een kaart die ten allen tijde dient te worden meegedragen. U had het echter verkeerdelijk over een daftarcheh azam be khe(d)me(a)t en daftarcheh khe(d)me(a)t. Dit laatste document betrof volgens u een boekje met verschillende verlofbladen (bargeh morahai) in. Bovenstaande vaststellingen betreffende het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande uw legerdienst en betreffende uw weinig overtuigende verklaringen over de documenten die u tijdens uw legerdienst gehad zou hebben ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van uw bewering (een deel van) uw legerdienst vervuld te hebben.

Dat hieraan weinig geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat u uiteenlopende verklaringen gaf over de duur van uw legerdienst. Zo beweerde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw dienstplicht met zes maanden werd verlengd omdat u zich drie jaar te laat had aangemeld. U beweerde dat u aldus 24 maanden dienst had moeten doen in plaats van 18 (CGVS I p.12). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dan weer dat de gewone dienst 21 maanden telde maar dat daarbij zes maanden werden geteld vanwege uw laattijdige aanmelding. U kwam aldus uit op 27 maanden (CGVS II p.9). Beide verklaringen botsen met elkaar. U werd hierop gewezen; u bleef bij uw laatste verklaring. U ontkende dat u eerder anders had beweerd. Zoals reeds vermeld blijkt dit niet uit het gehoorverslag. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt uw bewering als zou u in het leger gediend hebben dan ook verder.

Gezien u uw legerdienst geenszins aannemelijk heeft weten te maken, komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen tijdens en naar aanleiding van uw legerdienst eveneens op de helling te staan.

Dit wordt bevestigd door verschillende tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden tussen uw onderlinge verklaringen. Zo liet u in de voorafgaande vragenlijst van het Commissariaat-generaal optekenen dat u zich twee weken na uw vrijlating (volgend op uw tweede vasthouding) nog moest aanmelden bij de rechtbank. U verklaarde dat u dat niet gedaan heeft en dat u toen ondergedoken bent (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.2). Welnu, tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal bleek u aanvankelijk van dit feit geen weet meer te hebben. Zo antwoordde u op de vraag of u nog voor de rechtbank moest verschijnen ontkennend (CGVS I p.18). U werd hierna geconfronteerd met uw eerdere verklaringen. U beweerde hierop dat er bij uw ouders thuis een convocatie van de militaire rechtbank was toegekomen en dat u zich nog diende aan te bieden voor de rechtbank. U beweerde dat u zich moest aanbieden in verband met het voorval van de vrouw die door agenten was aangevallen. U verklaarde dat de vrouw uw persoonlijke tegenpartij was. Deze verklaring, die pas na confrontatie werd gedaan, weet echter geenszins te overtuigen. Zo werd vastgesteld dat de inhoud van de convocatie u zo goed als onbekend was. U wist niet om welke reden en waar en wanneer u zich moest aanbieden (CGVS I p.19). Aangezien deze convocatie naar uw ouders werd gezonden en u met hen hierna nog regelmatig contact had, is dit gebrek aan kennis onaannemelijk. Uw onwetendheid over het tijdstip dat u voor de rechtbank moest verschijnen botst daarbij nog steeds met uw initiële verklaring opgenomen in de vragenlijst (waarbij sprake is van twee weken). U werd ook hierop gewezen. U beweerde eerst dat er u geen datum werd gegeven. Daarna verklaarde u dat uw moeder inderdaad had gesproken over twee weken (CGVS I p. 19-20). Deze laatste verklaring werd echter pas afgelegd na confrontatie en kan bijgevolg moeilijk overtuigen. Bij uw tweede gehoor gaf u overigens tevens aan dat de convocatie twee à drie weken na uw arrestatie bij u thuis was toegekomen (CGVS II p. 3). Naast het feit dat het geen steek houdt dat er door de Iraanse autoriteiten een oproepingsbrief ten aanzien van u naar uw ouders zou verstuurd worden terwijl u reeds vastgehouden werd, is het geenszins geloofwaardig dat uit deze oproepingsbrief zou blijken dat u zich twee weken na uw (toekomstige) vrijlating zou moeten aanmelden. Bijkomend diende tijdens uw tweede gehoor te worden vastgesteld dat u nog steeds niet in het bezit was van deze convocatie. U beweerde dat u uw ouders had gecontacteerd maar dat zij het document niet meer hadden teruggevonden (CGVS II p. 3). Verder beweerde u tijdens hetzelfde gehoor nog dat u werd opgeroepen omdat u een agent van de bassidj had geslagen. U vermoedde dat hij een klacht tegen u had ingediend en dat u daarom opgeroepen werd (CGVS II p.2-3). Wat dit betreft dient te worden opgemerkt dat u hierover met geen woord sprak tijdens uw voorgaande gehoor en zelfs beweerde dat het werd voorgesteld dat de vrouw, die u had proberen beschermen, uw persoonlijke tegenpartij was. Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw eerder afgelegde verklaringen. Een louter ontkennen van uw verklaringen kan hiervoor echter niet als afdoende uitleg worden beschouwd. Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er aan uw verklaringen betreffende de convocatie ten gevolge van uw tweede arrestatie geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg komt tevens de geloofwaardigheid van uw tweede arrestatie fundamenteel op de helling te staan.

Ook de feiten die zich na uw desertie zouden hebben voorgedaan weten niet te overtuigen. Ook hier werden tegenstrijdigheden vastgesteld. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u na uw desertie gedurende 9 à 10 maanden ondergedoken heeft geleefd in Kermanshah, steeds op hetzelfde adres (CGVS I p.2). U zou daarbij vanuit Dehek onmiddellijk via Saravan en Teheran naar Kermanshah zijn gereisd. Na uw verblijf in Kermanshah zou u nog gedurende enkele dagen in Ourumiyeh hebben verbleven alvorens Iran te verlaten. U verklaarde nergens anders te zijn ondergedoken (CGVS II p.6-7). Dit alles komt echter niet overeen met de verklaringen die u eerder aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Daarin gaf u immers aan dat u, naast negen maanden ondergedoken te hebben geleefd in Kermanshah, ook nog gedurende drie maanden elders had verbleven (verklaring DVZ punt 9). U werd hierop gewezen waarna u ontkende dergelijke uitspraken te hebben gemaakt. Dit blijkt echter niet uit het administratief dossier. Aansluitend beweerde u voor het Commissariaat-generaal niet te weten op welk adres u in Kermanshah gedurende al die maanden had verbleven. U beweerde het adres/straatnaam nooit geweten te hebben. U kon evenmin de buurt waarin het huis gelegen was benoemen. U beweerde dat uw oom deze woonst had geregeld; u weet niet wie de eigenaar ervan was (CGVS I p. 2-3; CGVS II p. 6). Dit komt echter niet overeen met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U noemde destijds namelijk de straat (M. (...)) waarin de woning gelegen was (verklaring DVZ punt 9). Op het einde van uw tweede gehoor, toen u met verscheidene zaken werd geconfronteerd en toen ook dit punt werd aangehaald, beweerde u plots dat u misschien eerder had gezegd dat u op weg naar uw schuilplaats de M. (...)straat (waar uw oma vroeger woonde) was gepasseerd. U ontkende daarbij echter dat u in deze straat ook zou hebben verbleven (CGVS II p.10-11). Deze bewering vindt zijn weerslag echter niet in het verslag van de

Dienst Vreemdelingenzaken. Dit verslag noemt de M. (...)straat als zijnde het adres van uw schuilplaats in Kermanshah.

U beweerde verder dat u voor de vlucht naar het buitenland had gekozen nadat uw ouders vergeefse pogingen hadden ondernomen om uw situatie te verbeteren. Wat uw ouders dan hadden gedaan wist u echter niet (CGVS I p.15). Gezien het belang van deze pogingen is ook deze onwetendheid onaannemelijk te noemen.

Verder bleken ook uw verklaringen over de problemen die uw ouders zouden hebben gekend na uw vertrek strijdig te zijn. U beweerde wat dit betreft dat uw ouders meermaals het bezoek hadden gekregen van de Iraanse autoriteiten die op zoek waren naar u. Welnu, tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde u dat uw ouders vooreerst vier à vijf maanden na uw desertie werden opgezocht door de autoriteiten. U verklaarde daarbij niet te weten op welk adres uw ouders toen woonden aangezien zij na uw vertrek verhuisd zijn (CGVS I p. 5). Hun verhuis had u daarbij eerder in dezelfde periode gesitueerd, zijnde enkele maanden na uw vlucht (CGVS I p. 4). In strijd hiermee verklaarde u tijdens uw tweede gehoor dan weer dat het eerste bezoek van de autoriteiten ongeveer twee weken na uw desertie had plaatsgevonden. U beweerde daarbij ten stelligste dat uw ouders toen nog niet waren verhuisd (CGVS II p. 5). U werd aldus op uw eerdere verklaring gewezen. U beweerde hierop dat u zich eerder misschien vergist had (CGVS II p. 12). Deze verklaring heft de tegenstrijdigheid niet op. Ook aangaande het laatste bezoek van de autoriteiten waren uw verklaringen niet eenduidig. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat het bezoek ongeveer vier à vijf maanden geleden had plaatsgevonden. Tijdens uw tweede gehoor, dat twee maanden later plaatsvond, beweerde u opnieuw dat het laatste bezoek vier à vijf maanden geleden had plaatsgevonden. Dit is logischerwijs onmogelijk en wijst op een te rigide en weinig doorleefde uiteenzetting van de feiten. U werd aldus op het tijdsverloop gewezen en beweerde ook hier op weinig afdoende wijze dat u zich vergist had (CGVS II p.11). Volledigheidshalve kan in dit verband toegevoegd worden dat u betreffende deze bezoeken van de autoriteiten aan uw familie een opvallend lacunaire kennis had. Zo wist u zelfs niet of er huiszoekingen hadden plaatsgevonden (CGVS I p. 4-5) en of andere familieleden (behalve uw ouders) de autoriteiten over de vloer hadden gekregen (CGVS II, p. 18).

Tot slot was u niet eens op de hoogte van de strafmaat op desertie. U wist evenmin of u intussen bij verstek bent veroordeeld. U heeft evenmin pogingen ondernomen om hierover informatie te verkrijgen (CGVS I p. 18). Gelet op het feit dat u Iran precies verlaten heeft ten gevolge van desertie en u verklaarde om deze reden niet naar Iran te kunnen terugkeren, doet deze vaststelling op zich reeds fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees. Er kan immers redelijkerwijs van een asielzoeker verwacht worden dat hij zich grondig informeert over die elementen die rechtstreeks verband houden met de kern van zijn vrees.

Al deze vaststellingen wijzen op de bedrieglijkheid van uw relaas. Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Zij verstrekken immers geen informatie over de problemen die u zou hebben gekend in Iran.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de inhoud van het verzoekschrift wordt tevens afgeleid dat verzoekende partij de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij hamert erop dat haar relaas wel degelijk overeenstemt met de werkelijkheid en zij stelt dat, in de mate waarin er zich "*contradicties en omissies*" voordoen in haar verklaringen, deze in geen geval van die aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas te besluiten. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar rechtsleer en naar rechtspraak van de Raad van State.

Specifiek met betrekking tot de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen de verklaringen die zij heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen die zij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal, stelt verzoekende partij dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verkondigd dat zij zich twee weken na haar vrijlating diende aan te melden bij de rechtbank maar dat zij dit nooit heeft gedaan. Tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal heeft zij gesteld dat deze convocatie is toegekomen op het moment dat zij nog werd vastgehouden en dat haar ouders deze convocatie in ontvangst hebben genomen. Er is volgens haar *in casu* geen sprake van tegenstrijdigheden aangezien haar verklaringen op het Commissariaat-generaal enkel een specificatie betekenen van hetgene zij eerder had meegedeeld in de vragenlijst. Verzoekende partij stelt in dit verband nog dat zij de inhoud van de convocatie niet kent aangezien zij na haar aanhouding slechts enkele uren is thuis geweest om dan direct onder te duiken.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat de door verwerende partij vermelde tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en onwetendheden wel degelijk allen betrekking hebben op essentiële elementen in het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, met name de documenten die zij gebruikte tijdens haar dienstplicht, de duur van haar dienstplicht, het feit of zij zich al dan niet bij de rechtbank diende aan te bieden en de convocatie die zij zou hebben ontvangen, de feiten die zich na haar desertie zouden hebben voorgedaan, de door haar ouders ondernomen acties na het ontstaan van de problemen, de problemen die haar ouders zouden hebben gekend na haar vertrek en de concrete, strafrechtelijke gevolgen van haar beweerde desertie. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat dergelijke vaststellingen in geen geval van die aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas te besluiten. Een dergelijke bewering kan overigens niet worden aanzien als een concreet argument waarmee zij de verschillende motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht kan plaatsen.

Betreft het verweer dat zij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het feit dat zij zich nog diende aan te melden bij de rechtbank, maar dat zij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal enkel "*specificaties*" heeft aangebracht van hetgeen zij eerder had verteld op de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekende partij, tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, aanvankelijk van dit feit geen weet had. Verzoekende partij antwoordde ontkennend op de vraag of zij nog voor de rechtbank diende te verschijnen. Het is pas na confrontatie met de verklaringen die zij heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekende partij plots stelde dat er bij haar ouders thuis een convocatie van de militaire rechtbank was toegekomen en dat zij zich nog diende aan te bieden voor de rechtbank. Het door verzoekende partij aangehaalde verweer is dan ook te kort door de bocht en gaat voorbij aan

voormelde vaststellingen. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat verzoekende partij bovendien tegenstrijdige, vage en/of totaal onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd over de reden waarom zij voor de rechtbank diende te verschijnen en het tijdstip waarop dit diende te gebeuren. Het door verzoekende partij aangebrachte verweer volstaat niet om dergelijke bevindingen goed te praten. Waar verzoekende partij tenslotte nog aanvoert dat zij de inhoud van de convocatie niet kent aangezien zij na haar aanhouding slechts enkele uren is thuis geweest om dan direct onder te duiken, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing reeds werd aangegeven dat een dergelijk excuus niet als een aanvaardbare uitleg kan worden beschouwd, aangezien deze convocatie naar haar ouders werd gezonden en zij met hen hierna nog regelmatig contact had.

2.2.4.1. Verzoekende partij haalt aan dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 10 maart 2014 duidelijk heeft aangegeven dat haar moeder Koerd is. Bijgevolg kan zij ook als Koerd worden aanzien. Verzoekende partij verwijst naar en citeert verschillende passages uit een rapport van het "Iran Human Rights Center" teneinde – in hoofdzaak – te onderstrepen dat Iraanse Koerden vaak het slachtoffer zijn van discriminatie in Iran en dit op verschillende vlakken, dat sommige Koerdische dissidenten/activisten uiterst hard worden aangepakt door de Iraanse autoriteiten en dat hierbij de mensenrechten vaak met de voeten worden getreden en dat de Iraanse inlichtingendiensten Koerdische publicaties, zoals kranten en tijdschriften, en evenementen nauwgezet in het oog houden en soms verbieden.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor louter aangeeft dat haar moeder Koerdische is, doch nergens uit haar overige verklaringen blijkt dat zij omwille van haar Koerdische afkomst geïsoleerd wordt in haar land van herkomst (administratief dossier, stukken 3 en 6). Verzoekende partij geeft verder ook uitdrukkelijk aan dat zij geen lid is bij een politieke partij of andere organisatie (administratief dossier, stuk 6, p. 7). Zij is dus op geen enkele wijze betrokken bij de 'Koerdische zaak'. De Raad bemerkt dat een dergelijke verwijzing naar een rapport betreffende de (mensenrechten)situatie van Iraanse Koerden in haar land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd omwille van haar Koerdische afkomst. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.5. Gelet op de verschillende tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in het asielrelaas van verzoekende partij, het feit dat zij over bepaalde essentiële zaken geen informatie kan geven en de vaststelling dat zij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van haar dienstplicht en/of de problemen die hieraan verbonden zijn en zij hier ook geen aanvaardbare uitleg voor kan geven, besluit de Raad dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden asielproblematiek. Om deze reden kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat niet is gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij werpt op dat verwerende partij haar beslissing baseert op een ambtsbericht dat dateert van juli 2007 en zij wijst erop dat het voor zich spreekt dat de veiligheidssituatie in Iran ondertussen grondig is veranderd. Zij verwijst dienaangaande naar een rapport van het "*Iran Human Rights Center*" (zie punt 2.2.4.). Tevens duidt verzoekende partij erop dat de recente ontwikkelingen in Irak een effect hebben op de veiligheidssituatie in Iran. Sinds de opkomst van ISIS dreigt een burgeroorlog uit te breken met in het ene kamp soennitische en in het andere kamp de sjjiitische moslims in de regio Irak-Syrië. Verzoekende partij geeft verder aan dat Iran in de laatste weken reeds meermaals bedreigingen heeft geuit ten opzichte van ISIS en ook de wil heeft geuit om binnen te vallen in de door deze groepering bezette gebieden. De voorbije dagen heeft zij daartoe ook reeds soldaten naar haar grenzen gemobiliseerd. Verzoekende partij voegt ter staving van haar argumentatie twee artikels toe (bijlage 3 en 4 bij het verzoekschrift).

Los van de vaststelling dat de bewering van verzoekende partij dat verwerende partij zich voor het nemen van haar beslissing baseert op verouderde informatie onterecht is nu zich in het administratief dossier het volgende rapport bevindt: "*Algemeen Ambtsbericht Iran - december 2013*" (stuk 16, deel 2), stelt de Raad vast dat de door verzoekende partij aangebrachte informatie niet aantoont dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot de weigeringsbeslissing is gekomen, wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 15 en stuk 16) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 10 maart en 8 mei 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielaanvraag van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.9. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT